

Tocht op de Linge

9 april 2016

Ferre had deze tocht op de planning gezet. Hij wilde wel eens gaan kijken of alles nog was zoals hij het zich herinnerde van vele jaren geleden. Dus trokken wij op een zonnige dag in maart naar Tiel, waar in de Siemensstraat een instapplaats zou zijn. Zo stond het toch in 'Kanoparadijs Nederland'; een boek waarin een aantal (korte) tochten doorheen heel Nederland staan beschreven, mét kaartjes erbij.

De instapplaats was er inderdaad. Maar zoals wij die herinnerden, lag die ergens in 'the-middle-of-nowhere' in het groen. Nu was er een heel bedrijventerrein waar aan de rand de Linge 'stroomde'.

Stromen is wat veel gezegd, het riviertje ligt er als een kronkelig kanaaltje in een heel landelijke omgeving. Tenminste als we uit de bedrijventerrein waren vertrokken.

Er stond wel wat tegenwind waarop ik Ferre opmerkzaam maakte. Als die in april ook zo blies, konden we beter vanuit Buren – de uitstapplaats – vertrekken en richting Tiel varen. We wisten ook dat er enkele overdraagplaatsen waren, daarom hadden we voor de Canadees gekozen. Dat stapt

makkelijker in en uit dan een kajak. Het landschap beviel ons wel, al viel er nog weinig ontluikende natuur te bespeuren. Bij de eerste stuw ligt een kleine camping, waar erg weinig beweging was te bespeuren. Enkele kilometers na de eerste stuw begonnen we uit te kijken naar een picknickplaats, maar die bleek niet makkelijk te vinden. Uiteindelijk besloten we om op een windvrij plekje ons vaartuigje aan de kant vast te leggen en daar onze meegebrachte boterhammetjes op te eten. Op de terugweg zagen we bij de stuw nog een Canadees met één vaarder in. Die probeerde een gans naar de oever te drijven. Hij riep onze hulp in, maar telkens wist de slimme gans ons te ontwijken. Na enkele vergeefse pogingen gaven wij het op. Of hij die gans ooit uit het water heeft gekregen, zullen we wel nooit weten. En waarom die gans eruit moest al evenmin.

Nadat de Canadees was opgeladen reden we naar Buren om te kijken of er parkeerplaats was. We vonden die aan een rotonde vlak bij de uitstapplaats, dus alles leek in orde. De verplaatsing per auto van begin- naar eindpunt is slechts een achttal kilometer, terwijl onze tocht er negentien zou zijn. Dat zou een meevaller zijn voor de vaarders die zouden moeten wachten tot de auto's verplaatst waren. En op 9 april stonden er zowaar heel wat vaarders paraat. Het was dan ook een uitgelezen dag: een stralend zonnetje in een staalblauwe lucht en zo goed als geen wind.

Met drie auto's vertrokken we naar Nederland. Door werkzaamheden op de autosnelweg stonden we nog voor de grens in een file (op een zaterdag!). Wilfried kwam even naast ons rijden met de melding dat er nog twee vaarders onderweg waren en we hen op de eerstvolgende parking zouden opwachten. We reden de parking van Minderhout op en plots stonden we er helemaal alleen! Waar waren de anderen gebleven? Na wat getelefoneer wisten we dat Wilfried bij het begin van de parking (uit ons zicht) bleef wachten om zeker gezien te worden. De ander auto, met An en John, was spoorloos. Na een tijdje konden we weer verder en na weer een telefoontje wisten An en John waar de instapplaats zich bevond. Daar aangekomen bleek de plaats te zijn ingenomen door enkele vissers. Maar geen nood, het waren sympathieke jongeren en er was voldoende plaats. Na het afladen en omkleden, reden we naar Buren en wat bleek? Op de parking waar we de auto's wilden achterlaten, werd markt gehouden! Gelukkig vonden we nog enkele plaatsjes waar we de auto's konden wegzetten. John bracht ons terug, zodat we na de tocht geen auto meer moesten ophalen.

We plonsden de kajaks en onze Canadees het water in en vertrokken voor een heerlijke tocht. De bloesems van de fruitbomen in de boomgaarden hielden hun knopjes nog angstvallig toe, want het was de vorige dagen en weken nog erg nat en fris geweest. Maar dit leek toch wel een echte lentedag! Bij de eerste stuw werd er de picknick bovengehaald en we maakten graag gebruik van de tuintafels die op de camping stonden. Was die de vorige keer nog leeg, nu stonden er al een aantal caravans. An ging al dadelijk

poolshoogte nemen wat zo'n staanplaats kostte. Na de verkwikkende boterhammetjes of broodjes gingen we weer verder. We kregen drie stuwen voorgeschoteld; een balk (die ook in het boek vermeld stond) was blijkbaar verdwenen.

Het hele stuk tot bijna in Geldermalsen is enkel bevaarbaar voor niet gemotoriseerd materiaal. Dus geen jachtjes waar we moesten voor uitwijken of die het rustige water kwamen verstoren met golven en uitlaatgassen. We draaiden daar in Geldermalsen de Korne op, richting Buren. Maar hoewel hier wel scheepvaart kan komen, was er nog geen enkel ander vaartuig te bemerken buiten onze kajaks en Canadees. Buren is een mooi (en oud) stadje. Met een omwalling. Bij de uitstapplaats moesten we onze boten dan ook vrij

steil en door een smal trapje naar boven dragen. Er was ook weinig plaats om de boten op de auto's te dragen. We haalden de auto's tot aan de overkant van de brug en laadden daar alles op. En ondanks dat ik nog wel met één wiel op het asfalt stond, slaagde ik er toch in om me vast te rijden. Gelukkig waren er veel helpende handen en na wat duwwerk en aanwijzingen van Mark, lukte het me toch om er weg te geraken. We hadden dan net

besloten dat we in de club nog iets zouden drinken. Er was ons een pint beloofd door de achter gekomen vaarders (omdat wij zo braaf op hen hadden gewacht)!

We hadden echter buiten de waard gerekend! Er was een feest bezig toen wij in Schoten bij de club aankwamen. We legden alles stilletjes en snel weg en zetten ons samen op enkele tuintafels voor de loods. Opeens misten we nog iemand: Wilfried (neen, niet die). Met wie was die mee gereden? Dat bleek bij An en John te zijn en die was ergens fout gereden. Het was blijkbaar nog een heel avontuur geweest. Maar oef, Wilfried was terecht en kon dan eindelijk ook nog iets drinken.

Een geslaagde tocht, met veel vaarders in een heerlijk lenteweertje en een mooie, rustige omgeving. Dat is zeker voor herhaling vatbaar. En misschien kunnen we dan het stadje Buren eens verkennen, want zelfs Willem van Oranje heeft er een rol gespeeld, zovele jaren geleden.

Pol.